تفکیک معانی در فضای تکوین و فضای اعتبار و انشاء

شاگرد: این بیانی که داری را چطور باید در منابع مختلف تفکیک کرد. مثلاً ظنی که در اصطلاح اصول است و ظنی که در آیات استفاده می‌شود، چطور باید اینها را تفکیک کرد؟

استاد: اینکه چطور باید بین اینها تفکیک کرد، عرض من این است: مهمترین چیز انس ذهن شما به عناصر حقوقی-فقهی است. فقه و حقوق و کلاً علوم اعتباری، عناصری دارد که صبغه خاص خودشان را در آن فضا دارند. اما اینها را زود تشخیص نمی‌دهیم. اینکه بزرگان علماء گفته‌اند برخی استدلالات تکوینی را در استدلالات اعتباری آورده‌اند و اشتباه شده –که درست هم می‌گویند- برای همینجا است. یعنی یک عنصر با صبغه عنصر فقهی و حقوقی، دیدنش سخت است. اینها نزدیک هم هستند. اگر بخواهد آن منابع از هم جدا شود، ابتدا باید با این نگاه و عینک انس بگیری تا وقتی به عناصری که نگاه می‌کنی صبغه فقهیت آن را در آن ببینی. اگر اینطور دیدی، دراینصورت در منابع هم سریع تشخیص می‌دهی. چرا؟ چون مراد گوینده با قرائن حافه، روشن است. شما می‌بینی که او اصلاً نمی‌خواهد فضای شما را بگوید. بلکه چیز دیگری را در فضای دیگری می‌گوید. این کلی عرض من است. حالا باز هم برمی‌گردیم. اینها مطالبی است که تکرار می‌شود. می‌خواستم بگویم واژه‌ای که دیروز گفتم یکی پیشنهاد بود. به این عنوان که روی آن فکر کنید. اگر هم درست باشد مصداقی از آن کبرای کلی است. کلاً **در فضای حقوق، انشائیات، اعتباریات، عناصری که جزء مؤلفه‌های علوم هستند، صبغه و رنگی دارند. هر کسی این رنگ را به واسطه انس گرفتن، بشناسد، کارش خیلی حلو است.**

بازبینی #2
ایجاد شده 30 مه 2026 12:45:13 توسط ... .
به روزرسانی شده 30 مه 2026 12:46:55 توسط ... .